

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Nobili Viro Comiti Nivernensi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20020

ram Senonensi Officiali Decanus cum Episcopi procuratore comparens, & gravamen sibi metuens imminere, ad sedem apostolicam appellavit, *Letaris Terusalem* appellationi suae termino constituto, & se ac statum suum & Altisiodorensis Ecclesiae protectioni sedis apostolicae supponendo. Cum autem Episcopo praesente post haec Decanus G. clericum ejusdem Episcopi, pro eo quod duos clericos violenter ceperat, excommunicatum publice nuntiasset, & mandasset clericis ut a se latam interdicti sententiam observarent, Episcopus in ipsum Decanum excommunicationis sententiam promulgavit, excommunicatum eum saepedicto Archiepiscopo & Capitulo Senonensi nuntiando. Propter quod ipsum Archiepiscopus de quorundam consilio nuntiavit publice devitandum, licet quidam Canonici Senonenses saniori ducti consilio, non vitaverint communionem ipsius. Ex iis igitur & aliis quae utrinque fuere proposita coram nobis intelleximus evidenter quod etsi Episcopus prudenter & utiliter providisset ut * Decanus recredidisset Presbyterum saepedictum ad omnem prorsus scandali materiam amputandam, quia tamen idem Episcopus, sicut praemissum est, diversos modos expressit secundum quos Decano paratus fuit super captione Presbyteri iustitiae plenitudinem exhibere; ad metropolitanam sedem appellans, Decanus post haec non potuit ferre sententiam interdicti. Et ideo de consilio fratrum nostrorum sententiam ipsam ab eo post appellationem legitimam promulgatam irritam decernimus & inanem; illo nequaquam obstante quod Decanus ad excusationem suam quasi variando proposuit coram nobis, quoniam prius quam Episcopus appellasset, ipse sententiam tulerat, cujus tamen effectum ad tempus duxerat suspendendum, cum interim appellatione interposita procedere non debuerit ad sententiam exequendam; Officialis tamen processum, qui post appellationem ad sedem apostolicam interpositam huiusmodi sententiam interdicti decrevit irritam & inanem, & mandavit penitus non servari, temerarium judicantes, cum appellatione ad nos interposita nihil debuerit innovare. Praeterea licet excommunicationis sententia per Episcopum promulgata rite lata prima facie videtur, quoniam cum per jamdictum Officialem mandatum esset ne servaretur in Ecclesia interdictum, & idem Decanus ne celebraretur in Ecclesia prohibendo, di-

* Decano

vinum videretur officium perturbare, quia tamen post appellationem ad nos interpositam ex parte Decani, cui etiam Officialis duxerat deferendum apostolos concedendo, non solum principale negotium, sed accessoria etiam ad nostrum referebantur examen, sententiam ipsam, ut post appellationem ad nos legitime interpositam promulgatam, decernimus viribus caruisse, ac ipsum Decanum ea non fuisse ligatum. Verum licet Archiepiscopus, quorundam consilio circumventus, post appellationem ad nos emissam, de qua sibi per Officialis sui litteras innotuerat, Decanum denuntiaverit evitandum, Senonenses tamen Canonicos, qui saniori ducti consilio communicarunt eidem, ut appellationi ad nos interpositae magis quam denuntiationi ab Archiepiscopo factae deferrent, inculpabiles iudicamus. Quia vero an ad Episcopum vel Decanum iurisdicatio pertineat Presbyteri saepedicti nobis ad plenum constare non potuit, causam ipsam vestro duximus examini committendam, per apostolica scripta mandantes quatenus vocatis qui fuerint evocandi, audiat quaecumque duxerint proponenda, & causam ipsam appellatione remota sine canonico terminetis, facientes &c. Testes autem &c. Nullis litteris obstantibus praeter assensum partium &c. Quod si non omnes, duo vestrum &c. Datum Romae apud sanctum Petrum i. v. Idus Ianuarij anno decimo.

*NOBILI VIRO COMITI
Nivernensi.*

VT esset Cain vagus & profugus super terram, nec interficeretur a quoquam, tremorem capitis signum Dominus imposuit super eum: * Quia Iudaei, contra quos clamat vox sanguinis Iesu Christi, etsi occidi non debeant, ne divinae legis obliviscatur populus Christianus, dispergi tamen debent super terram ut vagi, quantum facies ipsorum ignominia repleatur, & quarant nomen Domini Iesu Christi. Blasphematores enim nominis Christiani non debent a Christianis Principibus in oppressionem servorum Domini confoveri, sed potius comprimi servitute, qua se dignos merito reddiderunt cum in illum manus injecere sacrilegas qui veram eis conferre venerat libertatem, super eos & filios suos esse ipsius sanguinem conclamantes. Verum, sicut nostris est auribus intimatum, quidam Principes seculares ad Deum, cui nuda sunt omnia & aperta, non habentes

Epist. 190.
Adversus Iu-
daeos.

f. Quare

habentes, cum turpe sit ipsis usuras exigere, Iudæos recipiunt in villis & oppidis suis, ut eos sibi ministros ad exactionem constituant usurarum qui Ecclesias Dei & Christi pauperes affligere non verentur. Cum autem Christiani, qui à Iudæis mutuam acceperunt, sortem & amplius ipsis solvant, præpositi & servientes ipsorum potentum sæpe captis pignoribus, & interdum eisdem Christianis carceri mancipatis, ipsos compellunt ad solutionem gravissimam usurarum. Quare viduæ & pupilli suis hereditatibus spoliantur, & defraudantur Ecclesiæ decimis ac aliis obventionibus consuetis, cum Iudæi castella & villas detineant occupata, qui Ecclesiarum Prælati de parrochiali jure contemnunt penitus respondere. Scandalum quoque per eos in Ecclesia Christi non modicum generatur, quod cum ipsi carnibus animalium, quæ maculant fideles, vesci abhorreant ut immundis, istud obtinent Principum ex favore quod macanda carnifices animalia tradunt illis, qui ea ritu Iudaico laniantes, exipsis accipiunt quantum volunt, relicto residuo Christianis, iis similia Iudæis mulierculis facientibus de lacte quod publicè venditur pro parvulis nutriendis. Aliud quoque præsumunt non minus istis detestabile Christianis, quod vindemiarum tempore uvas calcat Iudæus lineis caligis calciatus, & puriori mero juxta ritum Iudæorum extracto, pro beneficio suo retinet ex eodem, residuum, quasi sedatum ab ipsis, relinquentes fidelibus Christianis: ex quo interdum sanguinis Christi conficitur sacramentum. Insuper testes Christianos, quantumlibet bonos & omni exceptione majores, tui favore potentum, contra se penitus non admittunt. Sanè venerabilis frater noster Altiisiodorensis Episcopus, ut de sua diocesi abominaciones hujusmodi removeret, habito prudentum virorum consilio hæc in eadem fieri sub anathematis vinculo interdixit, in solemni synodo injungens circumstantibus sacerdotibus quatinus in Ecclesiis suis sub excommunicationis poenalia fieri prohiberent. Cui plerique fideles devotè parentes elegerunt à præmissis abominationibus abstinere. Verùm quidam nobiles ac potentes ac eorum ministri attendentes ad munera Iudæorum, quæ ipsorum corda subvertunt, quosdam fidelium, qui propter bonum obedientiæ ac merum sententiæ promulgatæ abstinere à talibus decreverunt, terrere minis & contumeliis afficere præsumperunt, quosdam

Tom. II.

etiam captos, ut se redimerent, compellentes, ac nolentes dimittere nisi ad beneficium Iudæorum, qui ne per excommunicationis sententiam in personas & interdictionem in terras ab hujusmodi compescantur, se tueri nituntur per appellationis obstaculum ad sedem apostolicam interpositum, in elusionem ecclesiasticæ disciplinæ. Porro Iudæi, si propter hoc in Christianos aliquando excommunicationis vel interdicti promulgetur sententia, gloriantur pro eo quod occasione ipsorum in salicibus Babylonis ecclesiastica organa suspenduntur, & defraudantur nihilominus suis proventibus sacerdotes. Tu verò, sicut accepimus, qui tamquam vir catholicus & servus Iesu Christi ob ipsius reverentiam deberes Iudaicis superstitionibus obviare, ne inimici crucis exaltarentur in semetipsis contra famulos crucifixi, principaliter faves eis, & ipsi te in prænominationis excessibus habent præcipuum defensorem. Nonne contra tibi subiectum accenderetur graviter zelus tuus si tuo præberet auxilium inimico? Quanto magis ergo divinam formidare potes offensam, quod favorem præstare non metuis qui unigenitum Dei filium cruci affigere præsumperunt, & adhuc à blasphemis non quiescunt? Volentes igitur subortum ex hoc in populo scandalum de medio removeri & aboleri tantæ præsumptionis excessum quem in Christum & ejus Ecclesiam dicitis commisisse, nobilitatem tuam rogamus, monemus, & exhortamur in Domino, per apostolica tibi scripta mandantes quatinus prædicta taliter corrigas per te ipsum, à similibus de cetero conquiescens, quod zelum orthodoxæ fidei videaris habere, ac nos ad correctionem ipsorum non cogamur apponere manus nostras, qui secundum Apostolum in promptu habemus omnem inobedientiam vindicare, cum ad hoc simus à Domino constituti ut evellamus quæ fuerint evellenda & quæ fuerint plantanda plantemus. Datum Romæ apud sanctum Petrum xvi. Kal. Februarij, anno decimo.

EPISCOPO PICTAVENSI.

Sicut experimento in te habito didicisti, quod caminus auro vel flagellum grano, id facit persecutio viro justo. Cum enim Brucardus Canonicus Pictavensis dudum contra te nobis multa gravia retulisset, nos demum ad denuntiationem ipsius venerabili fratri nostro Nannetensi Episcopo & dilecto filio Cantori beatæ Ra-

P

Vide lib. 1. epist. 250. & lib. 2. epist. 11.

Epist. 191. Absolvitur ab objectis contra eum.